

РЕШЕНИЕ

№ 3967

гр. София, 11.06.2019 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 57
състав,** в публично заседание на 14.03.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Теодора Георгиева

при участието на секретаря Теменужка Стоименова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **9907** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка със Закона за чужденците в Република България. Образувано е по жалба на Г. Й. чрез адвокат П. С., срещу отказ за предоставяне на право на постоянно пребиваване в Република България № 5364р-14588/17.08.2018г. на директор на Дирекция „Миграция“ МВР по заявление с рег. №292р-15270/10.07.2018г. на директор на Дирекция „Миграция“ МВР.

Жалбоподателката претендира отмяна на отказа за издаване на разрешение за постоянно пребиваване, постановен от директор на Дирекция „Миграция“ МВР като незаконосъобразен, немотивиран, постановен в противоречие с материалния закон. Сочи, че няма спор относно това дали е гражданин на Република Турция, че е лице от български произход, родена е на територията на Република България и желае трайно да се установи в страната. Основният спор е досежно правното съдържание на закономото изискване на чл. 25, ал. 1, т.9 от ЗЧРБ, лицето да е загубило българското си гражданство по изселническа спогодба или по собствено желание. Видно от представения по преписката български паспорт № 055383 и от текста на постановленията отказ Г. Й. е напуснала пределите на страната на 10.09.1968 г. с намерение към онзи момент трайно да се засели в Република Турция. Законът за българското гражданство и по-точно член 16 от него, е обнародван в Държавен вестник брой 79 от 11.10.1968 година, т.е. не е съществувал в правния мир към датата на заминаването ѝ - 10.09.1968 година и следователно същата не е имала задължението предварително да

уведоми българската държава, че желае да се освободи от българското си гражданство. В този смисъл остава неясно заключението на решаващия орган досежно липсата на една от предпоставките на чл. 25, ал. 1, т. 9 от ЗЧРБ лицето да изгубило българското си гражданство по собствено желание, тъй като жалбоподателката не е могла да уведоми българските власти за това. Не претендира присъждане на разноски по делото. Жалбоподателката, редовно призована, не се явява и се представлява в открито съдебно заседание адв. А. С.. Не ангажира нови доказателства.

Ответникът, чрез процесуалния си представител юр. Т. оспорва жалбата като неоснователна и моли същата да бъде отхвърлена. Тя сочи, че лишаването от българско гражданство е станало през 1978 година, т.е. 10 години след като тя е напуснала територията на Република България като през цялото това време Законът за българското гражданство от 1968 година е в сила и се прилага. Жалбоподателката получава турско гражданство през 1971 година, видно от представения документ от Република Турция. Следователно и към тази дата ЗБГ в редакцията от 11.10.1968г. се прилага спрямо жалбоподателката. Соци, че в Закона за българското гражданство от 1968 година изрично се посочват хипотезите, при които лице може да бъде лишено от българско гражданство, две от които са приложими спрямо жалбоподателката, а именно: не се е завърнала в законоопределения срок, тъй като нейната виза е била за три месеца и в тримесечен срок е трябвало да се върне, което тя не е изпълнила, както и, бидейки в чужбина, е придобила чуждо гражданство в нарушение на Закона за българското гражданство, защото не е спазила изискване за придобиване на чуждо гражданство по член 16ЗБГ/отм./ Не ангажира нови доказателства. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура изразява становище за законосъобразността на оспорения акт и моли жалбата да бъде отхвърлена.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, прецени становищата на страните и събраните по делото доказателства и на основание чл. 168, ал. 1, вр. чл. 146 АПК провери изцяло законосъобразността на обжалвания административен акт, намира за установено следното от фактическа страна: Жалбоподателката Й. Г. е подала заявление УРИ 292р-15270/10.07.2018 г. с което я изявила желание да получи право на постоянно пребиваване в РБългария на основание, че е загубила гражданство по изселнически спогодби или по собствено желание и желае трайно да се установи на територията на Република България. С писмо с рег. №Кж-31-2420/13.07.2018г. ТДНС-К. не възразява лицето да получи право на постоянно пребиваване. В удостоверение изх. №42/05.06.2017г. издадено от кметство Първица, [община] за жалбоподателката е вписано, че семейството е заминало в Република Турция, съгласно писмо №1376/77 от 14.02.1978г. на Министерство на правосъдието. С решение №2477 на Министерския съвет от 30.07.1971г. е придобила турско гражданство с имена У. Г.. Жалбоподателката обаче е напуснала страната през ГКПП С. на 10.09.1968г., видно от копие на паспорт №055383, серия А-1966г. Приложеният паспорт и визата в него изискват завръщане в Република България в тримесечен срок. Със становище УРИ:292р-16494 от 25.07.2018г. е направено заключение, че „няма как Г. Х. Х. да е заминала за Р Турция на 25.01.1978г., защото тя от 30.07.1971г. вече е турски гражданин.“ Копието на паспорта на жалбоподателката

опровергава информацията в удостоверението и в имотния регистър, видно от изходна виза на страница 13, на която има печат от КПП С. за напускане на РБ на 10.09.1968г. А на страница №6 е вписано, че паспорта е валиден до три месеца от датата на напускане на страната. Паспорт №055383, серия А-1966 не е изселнически паспорт съгласно Закона за изселническите паспорти, а приложеният паспорт и визата положени в него изискват завръщане в РБ в тримесечен срок. Тази виза е позволявала на лицето да замине за друга държава за определен срок, след който трябва да се завърне в Република България. Напускането на РБ с туристическа виза е установено и чрез следните способи - изискано и приложено копие от документ от Република Турция - в него е вписано, че е придобила турско гражданство и на основание Закона за турско гражданство №403. Според становището на началник на група „Миграция“ по този закон придобиват турско гражданство лицата, които не са изселници. Изселниците придобиват турско гражданство на основание Закона за устройването №2510. От удостоверение изх. №2349/01.08.2017г. издадено от Министерство на правосъдието е видно, че за Г. Х. Х. е вписано следното: Лицето е лишено от българско гражданство с Указ №141 от 25.01.1978г. на Държавния съвет на Република България. Г. Х. Х. не се е завърнала и както сочи документ пореден №238/2017г. на Главна дирекция „Гражданство и гражданско състояние“, общ. О., Република Турция на основание решение №2477 на Министерски съвет от 30.07.1971 г. е придобила турско гражданство с имена Y. G.. Видно от удостоверение на Министерство на правосъдието изх. №2349/2017г., издадено на осн. чл. 39, ал. 1 от Закона за българското гражданство същата не е български гражданин и е лишена от българско гражданство.

Нови доказателства в съдебното производство страните не са представили.

При така установените факти, Административен съд София-град достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Жалбоподателят е адресат на акта, засегнат неблагоприятно от обективизираното в същия властническо волеизявление, поради което има правен интерес от оспорване. Жалбата е насочена срещу индивидуален административен акт, подлежащ на пряк съдебен контрол за законосъобразност. Същата е депозирана в срока по чл. 149, ал. 1 АПК.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен в съответствие с нормите на чл. 43а, ал. 2 ЗМВР, чл. 105, т. 1 ЗМВР и чл. 57, ал. 1 ЗМВР орган – директорът на Дирекция „Миграция“ при МВР. Същият е постановен в съответствие с изискването за форма – издаден е в писмена форма, в съобразителната му част са посочени поредният номер и датата на заявлението на чужденеца, представените от същия писмени доказателства, служебно събраните от органа относими към производството доказателства, посочена е разпоредбата от приложимия нормативен акт – чл. 25, ал. 1, т. 9 ЗЧРБ, изложени са последователно приетите за установени от органа факти, анализирана е относимата правна уредба, формирани са ясни правни изводи. Диспозитивът на акта кореспондира на неговата обстоятелствена част. Актът носи подпис на неговия издател. Указан е редът за неговото обжалване.

Горното налага извод за съответствие на оспорения административен акт с изискванията за форма, установени в нормата на чл. 59, ал. 1 и ал. 2 АПК.

Съдът не установява допуснати в хода на административното производство нарушения на административнопроизводствените правила от категорията на съществените, съставляващи основание за неговата отмяна по аргумент от нормата на чл. 146, т. 3 АПК. Актът съответства на материалния закон и неговата цел по следните съображения:

Хипотезата на чл. 25, ал. 1, т. 9 ЗЧРБ, на което правно основание жалбоподателката е поискала издаване на разрешение за постоянно пребиваване на чужденец в Република България, изисква в условията на кумулативност наличието на следните предпоставки:

1. молителят да не е лице от български произход;
2. да е роден на територията на Република България;
3. да е изгубил българското си гражданство по изселнически спогодби или по собствено желание;
4. да желае трайно да се установи на територията на страната.

Основанието на постановения отказ се състои в отрицателното установяване на третото от посочените четири кумулативни условия по-горе – изгубване на българското гражданство по изселнически спогодби или по собствено желание, поради което именно този въпрос, като спорен по делото, следва да бъде разрешен от съда. Наличието на останалите три предпоставки не се оспорва от страните, поради което по аргумент за противното на чл. 153 ГПК във вр. с чл. 144 АПК, същите предпоставки не подлежат на доказване, респективно – обсъждане от решаващия съдебен състав. Съгласно глава шеста „Лишаване от българско гражданство“ чл. 20 Закон за българските граждани от 1968г. може да бъде лишено от българско гражданство лице: а) което незаконно напусне пределите на страната; б) което, като е напуснало пределите на страната с надлежно разрешение, не се завърне без уважителни причини в течение на шест месеца от изтичане срока на разрешението му; ж) което се намира в чужбина и е придобило чуждо гражданство в нарушение на този закон.

Съгласно „този“ закон чл. 16 ЗБГ български гражданин може да придобие или запази чуждо гражданство само ако предварително бъде освободен от българско гражданство. Той остава български гражданин до изтичане на срока по чл. 29 Съгласно чл. 29 ЗБГ указът за освобождаване от българско гражданство преставя да действа, ако лицето, което е освободено от българско гражданство, в продължение на една година от датата на издаването на указа не придобие гражданство на друга страна и продължава да живее в пределите на Н. република България.

Следователно към момента на придобиване на турско гражданство от жалбоподателката тя е нарушила две разпоредби на тогава действащото

законодателство, поради което е била лишена от гражданство, а лишаването от гражданство не може да се приравни на изгубване на българско гражданство по собствено желание. За да е загубила гражданство по собствено желание жалбоподателката би следвало съгласно чл.26 ЗБГ в редакцията от 1968г. да подаде молба за придобиване на българско гражданство до Министерството на правосъдието. Законът предвижда, че когато молителят живее в чужбина, молбата се подава чрез дипломатическото, съответно консулското представителство на Н. република България. Видно от приложените писмени доказателства жалбоподателката е напуснала страната с туристическа виза и не се е завърнала в указания 3 месечен срок. Независимо, че както сочи нейния процесуален представител към момента на напускане на страната да не е действал ЗБГ, а е приет месец по-късно, тя е знаела, че следва да се завърне в три месечен срок, към който законът вече е действал. Нещо повече, за да не бъде лишена без нейно съгласие от българско гражданство е имала шест месеца срок плюс първоначалните три допустим престой, съгласно туристическата ѝ виза или общо девет месеца. Отделно от това тя е лишена от българско гражданство чак през 1978г. или десет години след напускане на РБългария. За да е загубила по собствено желание българско гражданство следва да е спазила законоустановения ред и да е заявила това поне към 1971г., когато е придобила турско гражданство. Известен е принципа, че „*ignoratio juris non excusat*” или незнанието на закона не е извинение. Като не е спазила законовите процедури за освобождаване от българско гражданство преди придобиване на турското жалбоподателката не попада в хипотезата на чл. 25ал.1, т.9 ЗЧРБ, поради което така постановения отказ е законосъобразен, а жалбата следва да бъде отхвърлена. Като е достигнал до същия извод, административният орган е постановил законосъобразен акт, жалбата срещу която е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

На основание чл. 81 ГПК във вр. с чл. 144 АПК съдът дължи произнасяне по претенциите на страните за присъждане на разноски. Ответникът не е представил списък на разноските по чл. 80 ГПК, но това обстоятелство не освобождава съда от задължението по чл. 81 ГПК, а единствено лишава страната от правото да иска изменение на решението в частта на разноските. С оглед изхода на спора и по аргумент от противното на чл. 143, ал. 1 АПК на жалбоподателя не се дължат разноски, като при отхвърляне на претенцията за разноски, съобразно константната практика на ВКС, не се постановява нарочен диспозитив.

На основание чл. 143, ал. 4 АПК във вр. с чл. 78, ал. 8 ГПК на дирекция „Миграция“ следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение. Размерът на същото, предвид фактическата и правна сложност на делото и предприетите от пълномощника на ответника съдопроизводствени действия, следва да бъде в минималния размер, установен в нормата на чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ – 100 лева.

Така мотивиран съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалба на Г. Й., гражданка на Република Турция , [дата на раждане] г.,

срещу отказ за предоставяне на право на постоянно пребиваване в Република България рег. № 5364р-14588/17.08.2018г. на директор на Дирекция „Миграция“ МВР.ОСЪЖДА Г. Й., гражданка на Република Турция, [дата на раждане] да заплати на Дирекция „Миграция“ сумата от 100,00 (сто) лева – юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: